

Världen måste skämmas ögonen ur sig Robab Moheb

Författaren Jesús Alcalá (SvD 22 juli 2009) under rubriken; *Rättsväsendet förgrep tyska raslagar* skriver bland annat;

"Helmut Kramer, tysk domare, hävdar att domstolarna i Tredje riket inte var nazistiska. De flesta ledamöter i domstolarna var inte nazister. Istället var de, enligt Kramer, som domare är mest: måna om att ge intryck av objektiv upphöjdhet. Och i detta, menar Kramer, ligger utmaningen för oss här och nu. Domares självbedrägeri – nu som då – är att de tror att deras domslut är värderingsfria.

Nazistregeringen gjorde inte många förändringar i rättsväsendet. Fram till 1941 fortsatte det mesta som vanligt, som det varit förr, åtminstone i de ordinarie domstolarna. Visst, det fanns Sondergerichte och Volksgerichtshöfe, men även dessa var mer lika vanliga oberoende domstolar än vad exempelvis domstolarna i dagens Kina är.

Om juristerna i Nazityskland inte var nazister så blir deras domslut än mer skrämmande. Rättspraxis var pro-nazistisk, också när lagarna som tillämpades ännu var de som funnits före nazismen. Naziregimen avstod länge från att ändra exempelvis civilrätt och arbetsrätt. Det var domstolarnas rättspraxis som gjorde judar rättslösa. Skulle det alltså vara fel att hävda att om juristerna varit friare i förhållande till stiftad lag, så hade de inte dömt som de gjorde? Troligen. Domarkåren i Tredje riket hade i själva verket en högst flexibel hållning till lagens bokstav och anda. I många fall föregrep domstolarna raslagarna."

När jag läser denna artikel ryser håret på mig. En pikant smak känns i min mun. Jag tar en tur i minnen och ser vad som händer runt omkring den lilla jorden. Jag darrar. Jag skälver. Jag fryser. Och jag önskar att jag kunde bli till en hand. Enbart till en hand som kan hålla hela världen inne i sig och kramar ur det skålmska tinguet; allt ont, och allt som är orättvist. Jag säger till mig själv: *Världen måste skämmas ögonen ur sig. Det räcker att svälja det beska pillret och inte kunna göra någonting.*

Jag vill begära ordet, även om jag vet att jag aldrig kommer att få tala inför dem som är dödsapparaten, men om jag får det, ska jag recitera Tomas Tranströmer; "Mina steg hit var explosioner i marken/som tystnade övermålar/övermålar"! Och jag ska säga den dödceremonin ni idag förbereder världen ska ta hand om era kroppar förr eller senare också; Vi är ju lika inför döden! Men glöm inte en sak; att dö som ett offer eller att dö som en bödel gör skillnad. Så förhåller det sig!

Det gäller alltså att välja sin dödsform, vilken form som får prägel av sättet att leva; leva som en bödel eller leva som en människa med värde!

Ja, jag avskyr politiken. Den är inte min grej. Jag vill helst undvika den. Men hur än jag vrider och vänder på det som sker kring oss i världen, ser jag att man som en författare, inte kan kämpa för att göra sig öppen och tillgänglig för världen utan att röra vid det beska. "

Nej, det är nästan intill omöjligt att hålla sig undan. Trubbas Man av den grymma världen är man då själsligt död. Även om det överskrider mina krafter och lust att blanda mig i politiken på ett aktivt sätt, men jag kan inviga poesin i mina världsliga bekymmer och skriva om dem. Den fyller tomrummet i tillvaron: med en dikt på papper det vill säga i famn och fienden i sikte:

Dödsapparaten kan fortsätta kräva sina offer. Kanske är jag själv som är ett av dem. Vem vet? De kan döda. De kan undergräva demokratin, vilket man i dagens Iran gör, men de kan inte döda poesin. Den lever sitt eviga liv.

Även om det känns ibland att det mörknar dag för dag, men jag ser ändå att *solen är lika starkt som förut*. När denna *otåliga* penna *målar* sin värld.

Stockholm 23-07-09